

Venäjän vallankumous

Kirj. KARL KAUTSKY

(Suomennos Säkenille)

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass. as required by the act of Oct. 6, 1917).

Kautsky kirjotti tämän artikkelin Venäjän vallankumouksesta muutama kuukausi ennen Venäjän työläisliikkeen nousua ja bolshevikkien valtaantumista. Siltä huolimatta tarjoaa tämä artikkeli monta tärkeää mieltettä ja on suureksi avuksi Venäjän vallankumouksen ymmärtämiselle.

Taistelu rauhasta, näiden aikojen kysymysten kysymys, on kiinteästi Venäjän vallankumouksen ja Internationalen henkinherättämisen probleemien yhteydessä. Ja taas nämä molemmat kysymykset ovat puolestaan kiinteästi toistensa yhteydessä. Tukholmasta piti tulemaan molempien näiden voimien voiton näkyväinen toteutuminen. Mutta vallankumousta ja Tukholman kokousta tervehtäneet iloisat toiveet ovat sammuneet kuukausien kuluessa. Ja sittenkään me emme saa antautua epätoivoon. Vallankumous Venäjällä kulkee vain niiden asteitten lävitse, joiden lävitse jokaisen vallankumouksen täytyy kulkea. Ensimmäisenä asteena on loistava, eniten toivottu, ylevin aste, jolloin se valta, mikä on uhannut murskata ja tukahuttaa kaiken, työnnetään sivuun. Kansa hengittää ensimmäistä syvää vapauden siemausta, ja luokseensa eteenpäin sille avoimelle tielle, mikä johtaa edistykseen ja onneen. Ei koskaan, missään aikaisemmassa vallankumouksessa, ole tämä ensimmäinen aste ollut yhden ainoan luokan luomaa; aina nämä nousut ovat olleet eri luokkien kapinaa, luokkien, jot-

ka kaikki ovat kärsineet samaa sortoa, kaikki samojen sietämättömien olosuhteitten puristamia, kaikilla sama toivo — heitä sortavan vallan kukistaminen.

Tämä luokkien yhteistyö saattaa jatkua, vieläpä lisääntyäkin, vallankumouksen toisen asteen aikana, jolloin uusi hallitus ensiksi astuu vanhan tilalle.

Heitä pitää yhdessä yhteinen pelko, uhka että juuri kukistettu valta saattaisi jälleen kohottaa päättään. Uuden hallituksen tärkeimmäksi tehtäväksi tulee vanhan hallituksen jättämän kuonan poistaminen. Senlisäksi riistoluokka epäroitsee säilyttää omia luokkaetujaan, suureksi osaksi sentakia, koska se pelkää työläisjoukkojen voimaa, mikä tuli näkyviin taistelussa niitä hallitsijoita vastaan, jotka he kukistivat. Riistäjäljuokan jäsenet vapisevat pelosta, eivätkä uskalla astua etualalle. He edelleenkin toivovat kykenevänsä rauhoittamaan joukot pienillä myönnytyksillä ja uhrauksilla.

Juuri tämä joukkojen pelkääminen oli se tekijä, mikä johti Ranskan aateliston edustajat tuona kuuluisana päivänä, elokuun 4 p. 1789, vapaaehtoisesti uhraamaan heidän feodaalioikeutensa.

Tällä asteella, kokoomushallitukset, joissa on työväenluokan edustajia, saattavat olla suuresta merkityksestä heidän eduilleen. Mutta täytyy pitää mielessä, että näin saattaa olla vain lyhyen

käännekauden ajan. Toiselta puolen olisi järjetöntä yrittää lyhentää tätä astetta keinotekoisesti tai väkivallalla.

Luokkataistelua ei tietenkään voi sivuuttaa miksikään ajaksi niin kauan kuin luokkavalta on olemassa. Mitä suuremmaksi työväenluokkien vaatimukset tulevat, sitä suuremmaksi tulee heidän riistäjiensä vastarinta.

Ja sitten, välttämättömyyden pakosta, täytyy vallankumouksen kolmannen asteen tulla: taistelun uusiintuminen, vieläpä voimistuminenkin niiden luokkien välillä, jotka yhdistyivät vanhan hallituksen kukistamiseksi. Tämän asteen lävitse on Venäjän vallankumouksenkin eittämättömästi kuljettava. Taktiikan sulavuus tai terroristinen hurjuus ei voi sitä estää. Se tulee olemaan Venäjän vallankumouksen ratkaisevin vaihe, vaikkakaan ei sen riemukkain. Siltä puuttuu sitä iloista riemua, rajottamatonta toivoa, jota ensimmäinen aste omasi. Mutta se on kaikista tärkein aste, se aste, joka tulee määrittelemään sen historiallisen luonteen, aste, josta tulevat sukupolvet tulevat päättämään sen merkityksen.

Tällä ajalla ei ainoastaan kaksi luokkaa taistele toisiaan vastaan, mutta taktillisia erimielisyyksiä saman luokan eri ryhmien välillä myöskin ilmaantuu. Nämä taktilliset kysymykset saattavat tuntua jo määrättyissä oloissa aikaisemminkin kuin luokkaeroavaisuudet tulevat huomattaviksi. Luokkaedut ovat määräävinä tekijöinä politiikassa, mutta eivät ainoita tekijöitä.

Sodassa ei toimintasuunnitelmia yksinomaan määrittele vihollisen olinpaikka, mutta myöskin todellisen tarkka tieto vihollisen

voimasta samoinkuin tietoisuus omastakin voimasta. Armeijassa saattaa olla eriäviä mielipiteitä. Mutta armeija on yhden ainoan päällikön komennettavana ja hän päättää koko armeijan toimintasuunnitelman. Kansanvallan poliittinen armeija ei tunne mitään ylipäällikköä. Huolimatta kiinteistä luokkaeduista, vieläpä huolimatta siitä, että poliittisessa teoriassa oltaisiin täydellisesti yksimielisiä, niin sittenkin se saattaa hajaantua senjohdosta kun on erimielisyyksiä itse liikkeen voiman, samoinkuin vihollisen voiman arvioimisessa.

Tämä erikoisesti pitää paikkansa siihen liikkeeseen nähden, mikä kehittyy niiden olosuhteiden alaisina, jotka Venäjällä valitsevat tätä nykyä. Tsarismi ja sota on tehnyt melkein mahdottomaksi päättää, edes osapuolleen, eri puolueiden voimasuhteista ja pyrkimyksistä. Senvuoksi tulee yhä tärkeämmäksi vallankumouksen vakiinnuttamiseksi löytää määrätty perusta, jonka perusteella tämä tietoisuus voitaisiin enemmän tai vähemmän oikeasti arvioida. Perustuslakikonventionin vaalit ovat ehdottomasti välttämättömät. Ei senvuoksi, että se poistaisi erimielisyydet luokkien ja puolueiden välillä, vaan sentakia, että senkautta saataisiin sangen todellinen arvio puolueiden suhteellisesta voimasta, senkautta antaen niiden taisteluille enemmän järkipäisempää pohjaa. Mutta vielä paljoo tärkeämpää kuin perustuslakikonventioni on Venäjän vallankumouksen tulevaisuudelle **rauha**.

On tullut tavaksi verrata Venäjän nykyistä liikettä Ranskan vuoden 1793 liikkeeseen. Mutta ne ovat luonteeltaan laajasti eri-

Leon Trotsky.

äviä. Kun sota puhkesi Ranskan ja taantumuksellisen Euroopan välillä, niin vallankumous Ranskassa oli melkein kokonaan suorittanut tehtävänsä. Maanviljelyväestö oli jo mennyt uuden hallituksen puolelle, se oli voitettu senkautta kun takavarikoitiin kirkon maat samoin kuin niiden feodaaliherrojen maat, jotka kapinoivat vallankumousta vastaan. Sota oli pääasiassa sotaa puolustaa vallankumousta, Europan monarkioitten uhkaavilta hyökkäyksiltä. Se oli jonkinlaista kansainvälistä luokkataistelua. Ja tässä taistelussa vallankumous antoi puoltajilleen uuden käännteitätekevän sotatoimenpiteen, asettamalla yleisellä asevelvollisuudella nostetun joukkoarmeijan monarkioitten pieniä palkka-armeijoita vastaan. Tästä seikasta se sai kiittää voittoa ja senkautta sota ei tuottanut Ranskaan, ensimmäisten ankarien tappioitten jälkeen, maahanhyökkäyksen kurjuutta, vaan rikasta saalista.

Venäjällä sota oli ennen vallankumousta, ja toi vallankumoukselle vain sanomatonta kurjuutta, täydellistä rappeutumista. Se ei salli työläisten saada itselleen vallankumouksen hedelmiä, se tekee työväenluokalle mahdottomaksi käyttää hyväkseen voittojaan. Ei myöskään vallankumous antanut Venäjälle minkäänlaisia sotakeinoja, jotka asettaisivat sen edullisempaan asemaan viholliseen nähden.

Ja vielä on yksi eriäväisyys. Ranskan vallankumouksen merkitys oli suuremmoinen. Se oli merkinä koko feodaalijärjestelmän kukistamiselle. Venäjän vallankumouksella tätä nykyä ei voi olla sellaisia vaikutuksia. Porvarillinen vallankumous ei

enää ole tarpeellinen Venäjälläkään; kapitalistiluokka samoin kuin huomattava osa maanviljelystyöväestöökkin oli saavuttanut melkein kaikki juriidilliset ja taloudelliset oikeudet, joita he tarvitsivat, jo ennenkuin vallankumous puhkesi. Mutta Venäjän köyhälistö on vielä liian heikko ja liiaksi kehittymätön hallitsemaan maata, suorittamaan vallankumouksen siinä merkityksessä kuin sosialistit tätä sanaa käsittävät.

Nykyisen Venäjän vallankumouksen merkitys on ennenkaikkea poliittinen. Sen tarkotusperänä on pääasiallisesti voittoa kansanvalta sen perustaksi, jonka pohjalla köyhälistö saattaisi mitä menestyksellisemmin suorittaa luokkataisteluaan, kehittää ja järjestää joukkojaan poliittisen vallan voittamiseksi.

Mutta sota ja kansanvalta ovat kaksi tekijää, joita ei helposti voi sovittaa yhteen. Sotatilanne, korkeasti kansanvaltaisessa maassakin, aiheuttaa sotatilanteen ajaksi erinäisiä kansanvallan oikeuksien rajottamisia.

Tämä piti myöskin paikkansa kansanvaltaiseen Ranskaan nähden. Terrorismin aika, jota yleensä pidetään vallankumouksen tuotteena, oli tosiasiasa sodan aiheuttama. Ja tämä selittää myöskin sen tosiseikan, että Ranskan kansanvaltaisten voimien valta sattui yhteen poliittisen vainon ja poliittisten kuolemantuomioiden nousun kanssa.

Tämä sota uhkaa Venäjän vallankumouksen oleellisinta, sen kansanvaltaa. Edelleen se riistää vallankumoukselta tilaisuuden korvata poliittiset uhrauksensa taloudellisilla saavutuksilla.

Pikainen rauha on senvuoksi välttämätön Venäjän vallanku-

mouksen menestykselle. Mutta sekin vahingoittaa vallankumousta, jos se on rauha millä hinnalla tahansa, toisellainen rauha kuin mitä vallankumouksen johtajat ovat määritelleet ja vaatineet, rauha ilman valloituksia ja sotakorvauksia, rauha joka takaa pikkukansoille oikeuden päättää omasta kohtalostaan kaikkeen nähden. Jos sota päättyisi kansojen ryöstöllä, heikentäen sensijaan kuin vahvistaen tätä rauhansuunnitelmaa, silloin vallankumous, ei sen tarkotukset, mutta sen keinot, metoodit, joutuisivat häpcään tulevaisuudessa, ei ainoastaan Venäjän kansan, vaan kaikkien muidenkin kansakuntien keskuudessa.

Näin he seisovat kahden tulen välissä. Sodan jatkaminen uhkaa talondellisella ja poliittisella, erikoisrauha moraalisisella perikadolla.

Vallankumous, joka on syntynyt nykyisistä olosuhteista, o-maa suunnatonta elinvoimaa ja tilapäiset häiriöt eivät missään tapauksessa saa herättää epätoivoa. Mutta ne antavat meille sen vakavan varoituksen, että **me emme saa jättää Venäjän tovereita yksin kohtalon kouriin.** Heidän asiansa on **kansainvälisen köyhälistön asia.** Venäjän vallankumouksen kukistuminen py-säyttäisi keskusvalloissa jo alkaneen **kansanvaltaistuttamisprosessin.**

Vallankumouksellinen Venäjä ei yksinään kykene pakottamaan rauhaa niillä ehdoilla, joita se on asettanut. **Nyt vihdoinkin on Internationaalella aika tehdä velvollisuutensa itseensä samoin kuin Venäjän vallankumousta kohtaan.**

